

Втілення в образі Марусі Чурай моральної краси й таланту українського народу (за одноіменним романом Ліни Костенко)

Михайло Слабошицький назвав роман Ліни Костенко "Маруся Чурай" енциклопедією життя українського народу середини XVII століття. Так, це енциклопедія народних звичаїв, традицій і, звичайно ж, народних характерів, типів.

Одним із центральних образів твору є образ української дівчини Марусі Чурай, яка являє собою взірець моральної краси й таланту рідного народу.

Горда й красива, вона була мрією не одного парубка чи козака. Та Маруся щиро покохала Гриця. Однак саме через кохання зазнає вона найбільшого горя, бо її любов - це були найвищі неземні почуття, а Гриць "ходив ногами по землі". Для нього більше в житті значили гроші, багатство, ніж світле почуття любові.

Маруся... Вона була іншою...

Вона будь-яку зраду прирівнювала до злочину. Зрадливий вчинок коханого (він засилає старостів до багатої дівчини) приводить до трагічної розв'язки: він випиває зілля, яке Маруся приготувала для себе. На суді, жодним словом не обмовившись у своє віправдання, дівчина постає перед нами не як убивця, а як жертва зради. Ніщо не може закаламутити чисту душу, моральну красу Марусі.

Маючи від природи піснетворчу вдачу, вона складає пісні, які на вечорницях співають дівчата й парубки, і з якими відправлялися в похід на ворогів козаки.

"Ця дівчина не просто так, Маруся. Це голос наш. Це - пісня. Це - душа", - говорить про неї Іван Іскра. Маруся стає виразником ідеї свого часу, співцем своєї героїчної доби.

Обдарована, лірична й горда натура, Маруся Чурай виступає в романі як символ усієї України доби козацьких воєн за своє звільнення. Саме через образ Марусі автор вводить нас в духовний світ наших предків, розкриває забуті сторінки історії, вчить мужності, совісті, пробуджує почуття власної гідності...

Маруся Чурай - це образ взятий з народу, і так майстерно оспіваний Ліною Костенко для народу.